

INTERVIEW

WIJ VERVOLGEN DE "SAGE" VAN DE HOORN MET EEN NIEUWE "**BLADZIJDE VAN CLAIRE**". HET INTERVIEW EN DE GESCHIEDENIS VAN HEM DIE ZONDER DE HOORN NIET MEER ZICHZELF ZOU ZIJN. ZONDER TWIJFEL DE MEEST BEKENDE BLAZER VAN DE ATLANTISCHE OCEAAN TOT HET OERAL-GEBERGTE. DE MAN DIE IN HEEL EUROPA VAN DE HOORN HEEFT RONDGEROTST. JURYLID, MONITEUR, AFGEVAARDIGDE VAN BELGIË BIJ HET F.I.T.F., VICE-VOORZITTER VAN DE B.J.F EN BEHEERDER VAN DE F.I.T.F.....**KOEN BROECKAERT**

Klassieke vraag: hoe is de hoorn-geschiedenis bij u begonnen?

Wat mij betreft, "de hoorn en ik" is een verhaal dat begint voor mijn geboorte.

Op een goeie dag wandelde mijn vader langs de boorden van de Lesse. Hij studeerde toen in Luik waar hij zich specialiseerde in de gynaecologie. Plots hoorde hij in de hoogte de tonen van een jachthoorn. Hij rende als een gek, klauterde de helling op tot aan het kasteel van Walzin en vond er ...Constant TOUSSAINT, de leider van "LES VENEURS DE LA MEUSE", van DINANT! Zij sloten vriendschap. Constant heeft hem op weg geholpen en hem bijgestaan bij het aanschaffen van een hoorn. Mijn vader reisde toen regelmatig van Geeraardsbergen waar we toen woonden, naar Dinant, of Constant kwam naar ons.

Mijn vader had de gewoonte na zijn raadplegingen thuis, zijn ronde te doen per fiets (dagelijks 60 à 80 kms). Hij keerde terug rond 22.30 u., at een yoghourt en begon zijn repetitie die ongeveer een uur duurde. Zo ben ik vanaf mijn geboorte bedolven onder jachthoornmuziek.

Toen ik, 13, 14 jaar oud, Geeraardsbergen verliet om in Brussel te gaan studeren, kende ik al de vénerie fanfaren en talrijke "fanfares de Maître" en "d'Equipages" en zelfs verschillende "Fantaisies" die Constant TOUSSAINT mijn vader geleerd had. Ik zeg wel "kennen", maar ik moet zeggen "zingen", want ik had nog nooit een hoorn aan de

lippen gehad. Ik had er geen goesting voor en mijn vader heeft mij niet verplicht. Ik hield van de hoorn en dat was alles.

Toen op een dag van 1947 de "DEBUCHE DE PARIS" naar Geeraardsbergen kwam, was ik vol bewondering voor de gebroeders LAMOUCHE, Gaston CHALMEL, Paul NOLLEAU, Jean BENDER, André BIGUET (La trace), maar toch had ik steeds geen lust om te blazen.. In 1948 nodigde mijn vader de RALLYE BOITSFORT met Robert VAN DEN STEEN, Jacques BLANCHARD en Frans VAN NEROM uit.

't Was op een zondag en ze speelden op het balkon van ons huis, genaamd "de Bijenkorf" (we waren thuis met achten!) Het was prachtig en ik floot alle fanfaren mee. Robert hoorde dat, greep mij bij de schouder en zei: maar jongen, jij kent de fanfaren en ge fluit ze zelf in vénerie toon! Waarom blaast jij niet? Ge hebt het in uw lijf. Robert VAN DEN STEEN was niet zomaar iemand, hij was Belgisch Kampioen. Ik was zo van de sokken dat ik 's anderendaags mijn vader om een hoorn en een mondstuk vroeg. Hij gaf mij een echte ketel, een "MAHILLON" van het leger. Ik heb er mijn lippen op kapot geblazen, razend van ontgoocheling, gepikeerd, maar heb ten slotte toch iets bereikt.

Tot dan speelde u alleen. Wanneer bent u in een groep beginnen blazen?

In 1952 maakte ik kennis met de "DISCIPLES DE ST HUBERT" die me vroegen bij hen aan te sluiten. Daarna ben ik naar Leuven getrokken, waar ik speelde met mijn broer Lieven, Herman van den BERGHE en François GOLENVAUX. Herman en ik sloten aan bij de CERCLE ROYAL ST HUBERT de BRUXELLES. Wekelijks trokken we naar de repetities in Brussel. We maakten vast deel uit van de groep samen met Robert VAN DEN STEEN, Louis VAN LOEY, Cyprien SACOTTE, Victor NOURY, Marcel SETON, Pierre DE KONING, Willy POURTOIS en de broers Michel, Hubert en André POURTOIS van "LA LOUVIERE".

Het waren glorievolle jaren voor deze groep die overigens van zeer goed niveau was.

Ik trouwde in 1958 en woonde toen in Knokke. Ik heb mijn brevet gehaald tijdens de

wedstrijd van het F.I.T.F. in Bosvoorde. Kort daarop kreeg ik de gelegenheid mij te vestigen in Brugge waar ik op mijn eentje speelde, ik kende geen andere blazer in de streek.

Gedurende de wedstrijd in Chartres begin der jaren 60, maakte ik kennis met René VERHAEGEN die het Kasteel van TILLEGHEM bewoonde waar ik dikwijls, vanwege het romantische kader, ging blazen. Hij speelde toen zelf nog niet maar nodigde mij uit samen te gaan oefenen. Een jaar verging zonder nieuws tot op een dag, ik stond te wachten aan een verkeerslicht en een fietser naast mij kwam staan, het was René. Verdorie, Koen, zaterdag kom jij naar Tilleghem, we gaan samen blazen! Die zaterdag ging ik er naar toe, en de RALLYE TILLEGHEM was geboren! Toen met Emmanuel en Jacquy d'YDEWALLE, Thierry en Yvan de HALLEUX, dat moet 61 of 62 geweest zijn. Pittig detail: voor onze eerste dienst in het kasteel van Beernem, bij Gravin d'HESPEL, ging René uniformen huren in een theater.

In 1963 vernam René dat de RALLYE TROMPES DES FLANDRES uit TOURCOING werd ontbonden. Die stond toen onder de leiding van Valère DORNEZ senior die wegens gezondheidsredenen moest afhaken. Pierre en Valère DORNEZ junior gingen toen in op de uitnodiging van René om naar Tilleghem te komen waar toen ook Benoît d'YDEWALLE en Francis BUYASSE aansloten bij de groep. Het waren glorie volle jaren met 3 eerste plaatsen bij groepswedstrijden en verschillende successen in solo, duo, trio en bas.

Later kreeg Pierre DORNEZ de gelegenheid zijn beroepscarrière in Le MANS voort te zetten en dat betekende het einde van RALLYE TILLEGHEM.

Ik ben toen enkele jaren alleen gebleven tot einde 70 Pierre me voorstelde aan te sluiten bij de RALLYE GOUASLIERE. Niet zo gemakkelijk, 500 kms van huis! We spraken af dat ik alleen voor de wedstrijden en belangrijke uitstappen zou overkomen en we de repetities per kassettes zouden houden. Na de RALLYE GOUASLIERE kwam dan de groep van Dirk VAN POUCKE uit GENT, waar

ik Jacques VANDENHEEDE, die ik kende van de stages, terugvond.

In 1988 ontstond de RALLYE ARC-EN-CIEL met als doel het kampioenschap van CHAMBORD. Tergelijkertijd startte ik samen met Jacques VANDENHEEDE in de DEBUCHE DES FLANDRES.

Ook Valère DORNEZ, Gerard VANDEKERKHOVE en Jan STRUBBE, alle drie intussen helaas overleden, vond ik hier terug. Veel werk bij de DEBUCHE DES FLANDRES en bij ARC-EN-CIEL maar wel erg interessant.

Je hebt de eerste stages gekend, hoe is alles eigenlijk begonnen?

Het begon in de jaren 60 als een kleine stage in ST HUBERT, voordien was er niets, met als initiators Pierre NAGANT, Victor THILL en Jacques BLANCHARD. Nadien is René VERHAEGEN er zich mee gaan bezig houden.

De monitoren kwamen uit Frankrijk. De grote stages van ST HUBERT vonden plaats tussen 65 en 73 met de hulp van Michel DASNOY. Na deze periode viel het stil en werden er op verschillende plaatsen kleine stages ingericht. Pas in 93 hernamen de stages van ST HUBERT.

Het grote probleem in die beginjaren was het totale gebrek aan pedagogisch gevormde monitoren met als gevolg soms grote verwarring en tegenstrijdige opvattingen. Het huidige probleem is, dat naast dat van onenigheid tussen monitoren, een er te veel aan stages is. Dat maakt het de beginnelingen zo gemakkelijk dat zij niet meer de noodzaak inzien zich in te spannen. Zoals ook Alexis van DAMME zegt: ze krijgen alles op een presenteerblaadje aangereikt. Bovendien wordt het steeds moeilijker gemotiveerde monitoren te vinden omdat zij te veel gevraagd worden. Persoonlijk doe ik als monitor gemiddeld drie stages per jaar, AUTUN, SEGRE/ST HUBERT en EAWY, plus nog enkele hoorndagen.

Welke mensen hebben op u de grootste indruk gemaakt, hetzij door hun persoonlijkheid, hetzij door hun kennis van de hoorn?

Blad 8

Eerst en vooral mijn vader die zoals ik reeds zei, me de hoorn leerde kennen zonder me te dwingen. Dan Robert LAMOUCHE, die in mijn beginjaren sterke indruk heeft gemaakt op mij. Verder Gaston CHALMEL die met zijn prachtige radoux de basis legde voor de radoux die we nu horen bij Bernard HEINRICH, Wim LUYKX, Sylvain OUDOT. Gaston was werkelijk de grote Mijnheer van de radoux. Hij was de eerste die op die manier speelde met een timbre en de gevoeligheid die nu de basis van de traditie vormen.

Vervolgens natuurlijk René VERHAEGEN, niet alleen de stichter van de RALLYE TILLEGHEM, maar ook de man die in België nieuw leven heeft ingeblazen. Hij heeft zelfs het F.I.T.F. wakker geschud met zijn enthousiasme en de wedstrijden en stages tot een hoog niveau gebracht. Zijn geestdrift, zijn belangloosheid en zijn inzet waren buitengewoon. Hij heeft erg veel voor de hoorn gedaan, zowel in Frankrijk als in België waar hij een der oprichters van de B.J.F. was, geen groot blazer maar een fanatiek kenner en liefhebber van de hoorn.

RALLYE TILLEGHEM met Pierre DORNEZ was voor mij de grote sprong wat betreft groepswerk. Valère DORNEZ was een uitzonderlijke bas. Hij en Didier QUILLARD, de bas van RALLYE LOUVART en groot muzikant, hebben vele dingen die nu gemeengoed zijn, gelanceerd. Verder heb ik ook mensen als Pierre LAMOTE gekend evenals de gebroeders HEINRICH die ik heb weten starten toen Rallye TILLEGHEM naar FELLERING trok. Ten slotte bij de start van RALLYE ARC-EN-CIEL heb ik intens plezier beleefd aan het groepswerk want hoewel we zeer goed gewerkt hebben bij RALLYE TILLEGHEM en ook bij RALLYE GOUASLIERE, is het onder de leiding van Jean Paul HEINRICH dat ik het meest geleerd heb. Bij de R.A.C. luistert en blaast men niet alleen, men verklaart ook.

Ik heb nooit met Philippe CARABIN gewerkt maar ik weet dat ook hij een zeer goede groepsleider is, zeer didactisch en een uitstekend monitor.

Een grote Mijnheer die twee jaar geleden gestorven is en die ik nooit zal vergeten was Piet LUYKX. Hij was als een zoon voor mij en heeft me, niet alleen over de hoorn maar ook over vriendschap, begrip en menselijke warmte veel geleerd. Ik kan er niet meer over zeggen dan dat hij een grote, grote Mijnheer van de hoorn was. Een volbloed muzikant die bovendien de vénerie-hoorn goed begreep en technisch perfect was. Ik heb nooit een hoorn gehoord die in het register van de begeleiding en de "tons bouchés", vonden deed zoals hij.

Hij was uniek en ik denk dat velen met mij akkoord zullen zijn als ik, met Pierre DORNEZ, beweer dat Piet een groot kampioen was...

Koen BROECKAERT was geïnterviewd door Claire DESCAMPS

EEN HAP FRISHEID. Een mooi ST HUBERTUSFEEST

De directeur en het personeel van het college S HUBERTUS van Oudergem, buurgemeente van Watermaal-Bosvoorde, geholpen door het oudercomitee, hebben het sympathieke idee gehad, voor de 300 leerlingen van de lagere afdelingen een voormiddag in het Zonienwoud te organiseren met oefeningen en spelletjes gebaseerd op de legende van ST HUBERTUS en de geschiedenis van de jachthoorn.

En zo stond ik die morgen om 8 u.30 op post n° 4 van de dertien die het parcours vormden voor een wedstrijd voor 13 klassen van elk een twintigtal kinderen. De winnaar of winnares was hij of zij die het best de vragen over honden en jachthoorn kon beantwoorden en vooral, wie de mooiste klank uit het instrument zou krijgen.

Het was een hele opwinding, kinderen trappend van ongeduld om aan de beurt te komen, bolle wangen, een klein technische raadgeving, grote rollende ogen en dan, dikwijls bij de kleinsten, een klank vet als het geloei van een koe vergezeld van oh's en ah's van de anderen.

Rond 13 u., na de boterhammen kwamen Jean Paul HEINRICH, Benoît d'YDEWALLE en Philippe BATHELEMY mij vervoegen op de speelplaats van de school. Twintig minuten solo's, duo's, trio's en quatuors om te tonen hoe het moest en dan weer de opwinding van honderde kinderen.

Mijnheer, mijnheer... mag ik eens blazen... en de uitgestrekte handjes en het geluk in de ogen...

De gelukkigsten waren wij, de volwassenen, onder de indruk van zoveel geestdrift. We hebben het lerenkorps zeer hartelijk gelukgewenst met hun initiatief.

Onze hoorns zijn nog heel en ik heb het koud gehad die voormiddag, maar wat een mooie promotie, wat een mooie uren doorgebracht met het zaaien in een vruchtbare bodem. Binnen vier, vijf, zes jaar zal dit zijn vruchten afwerpen. Ik heb het reeds ergens geschreven: Eenvoudig toch, het geluk dat de hoorn ons schenkt!

André HOORENS